

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E	
De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet	
Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte	

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
BUCURESCI	
5 — Calea Rahovei — 5	
Lângă Palatul Justiției	

S U M A R

I. Cestiuni de drept penal și știință penitenciară.—II. Minoritatea în fața legii penale de Iulian Teodorescu, bibliografie, de d-l I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. II: Florea Niculescu cu Mihail Cordescu și Elisa Al. Bărbuneanu;
Curtea de apel București, s. I: X. Y.;
Judecătoria ocol. Tg.-Jiu: Primăria Romanești cu Preotul Crăciun Smintinescu și Bogdan;
Informațiuni.

BIBLIOGRAFIE

I. Cestiuni de drept penal și știință penitenciară.

II. Minoritatea în fața legii penale

de

Iulian Teodorescu

Nu o dată, ci în nenumărate rânduri m'am pronunțat în favoarea recrutării prin concurs a profesorilor de la Facultatea de drept. Părerea mea nu mi-am schimbat-o, și o cred absolut întemeiată. Inșă, trebuie să mărturisesc cu sinceritate, că sistemul recomandării pe basă de opere juridice, are și el un folos, pe acela că e un impuls pentru literatura juridică, și prin urmare un îndemn pentru muncă.

De sigur că multe din aceste producțiuni grăbite și de ocaziune, lasă mult de dorit, însă printre ele sunt și unele de valoare, și ar fi de dorit ca, cel puțin profesorii materiilor respective de la Facultatea de drept, să binevoiască să le facă recenziuni în una din revistele noastre juridice, spre a încuraja pe cei care se disting și a pune în pază pe aceia care se cam grăbesc să publice opere fără valoare.

Eū voi considera ca o datorie să fac dări de seamă de lucrările mai importante asupra legislațiunei penale din țara noastră.

* * *

D. Iulian Teodorescu, membru la tribunalul Ilfov și Profesor la Școala de Științe de Stat, a publicat în anul acesta 1904 două lucrări.

Prima intitulată «Cestiuni de drept penal și știință penitenciară», conțin mai multe studii publicate în «*Revista de drept și Sociologie*» în «*Curierul Judiciar*» și în «*Dreptul*». Valoarea și importanța acestor studii e foarte neegală.

Așa de exemplu primul articol intitulat «Noile teorii asupra complicității», tratează o cestiune foarte importantă din dreptul penal, asupra căreia domnește încă o mare obscuritate. Ca or și care materie din partea generală a științei penale, materia complicității presintă un mare interes practic, și studiile asupra ei sunt foarte folositoare. Am fi dorit chiar ca d. Teodorescu să fi făcut un studiu mai aprofundat asupra acestei materii, arătând și imperfecțiunile legii noastre față cu noile teorii științifice.

De asemeni foarte importantă și în teorie și în practică este materia circumstanțelor atenuante, care, după cum s'a zis în 1832 în Franța, sunt cheia Codicelui penal. D. Teodorescu n'a tratat însă această materie în întregime, ci s'a mărginit să atragă atențiunea asupra maximumului amendei de simplă poliție în legislațiunea noastră penală.

Inșă aci D-sa face o confuziune cind ne spune: «Așa în maximum amendei de simplă poliție, noi am rămas tot la 26 de lei, pe cind Franța a mărit acest maximum printr'o lege relativ recentă la 3000 lei (1).

In realitate maximum amendei de simplă poliție nu s'a schimbat în Franța, după cum are aerul să ne spună d. Teodorescu; ar fi fost chiar straniu ca o dată să treacă brusc de la 15 lei tocmai la 3000 lei. Legiutorul Frances din 28 Oct. 1888, s'a mărginit pur și simplu să dispună că atunci cind, prin aplicarea circumstanțelor atenuante, în materie corecțională se substitue amenda închisorii, care e prevăzută singură în lege, atunci maximum amendei va fi de 3000 lei (2). Cu alte cuvinte, le-

(1) I. Teodorescu, Cestiuni de drept penal, p. 3, confr. pag. 30.
(2) Vezi între alții, Normand, *Traité élémentaire de droit criminel*, Paris, 1896, No. 571, p. 445 și 446; și Garraud, *Précis de droit criminel*, 8-ème éd. Paris 1904, No. 247, p. 343.

giuitorul frances a sancționat printr'o dispozițiune formală o interpretațiune foarte rațională a jurisprudenței francese, care se admite și în țara noastră.

De altmintererea, mărturisesc că aș fi dorit ca, atunci cind se vorbește *de lege ferenda* în materie de circumstanțe atenuante, să se fi spus că cel mai bun sistem în privința lor este desființarea lor din legislațiune prin suprimarea minimumului, cum a făcut legiuitorul olandes. Acesta e ultimul cuvint al științei în această materie.

Cele două articole relative la cazul Ispășoiu, sunt de asemenea studii importante penale.

De și nu împărtășesc părerea d-lui Teodorescu că bine a făcut Consiliul de război de la Craiova, că nu a permis să se examineze Ispășoiu de o comisiune medicală (3), și de și sunt absolut contra modului puțin cam sumar cum tratează școala Lombrosiană și pe ilustrul cap Cesare Lombroso, ceia ce ne face să resimțim înriurirea școlii francese, nu pot totuși să nu laud acest studiu și ca formă și ca fond.

Și-mi place mai ales această tendință, exagerată poate, de a se feri de cursele pe care medicii psihiatri voesc să le întindă une-ori judecătorilor penali. E o bună notă pentru un judecător și pentru o persoană care se ocupă de chestiunile penale, această îngrijorare, fie ea chiar exagerată, pentru interesele oamenilor cinstiți, cind vedem că de mai multe decenii și judecătorii și penaliștii pare că luptă pe întrecere, spre favorisarea elementelor anti-sociale.

Trec peste mici imperfecțiuni, de exemplu afirmațiunea autorului că procesele-verbale ale primarilor, sub-prefecților și alți auxiliari ai ministerului public, nu ar face dovada nici chiar în cas de flagrant-delict (4), și mai ales afirmațiunea că școala pozitivistă ar admite o jumătate or o pătrime de responsabilitate, și că discuțiunile asupra fundamentului pedepsii sint discuțiuni academice fără importanță practică, «de oare-ce efectul ar fi același» (5).

Releviez însă cu plăcere un interesant studiu asupra «Șantierelor penale», care ar trebui să atragă luarea aminte a administrațiunii penitenciare, de asemenea îmi plac unele din sănătoasele idei ale autorului.

Ast-fel de exemplu, vorbind de facerea legilor cu ocașiunea «Codului de justiție militară», d. Teodorescu, arată cu drept cuvint, că ar trebui consultată și Universitatea, cum se face în alte

țări, ca Franța buneoară, unde în toate comisiunile pentru proiecte de legi mai importante, Universitatea nu e lăsată la o parte (6).

Ce e drept că lucrul acesta nu se va întâmpla în curind în România, căci dacă chiar un Ministru, profesor la Facultatea de drept, n'a binevoit, nu să consulte Facultatea, cind modifica un codice, dar cel puțin să trimită un exemplar de proiect profesorului respectiv, ca să pună pe studenți la curentul noilor modificări, ce se poate aștepta cine va de la Miniștrii, oameni politici, care neștiind ce e știința, natural că nu vor face nici-un cas de oamenii de știință?

Dar, ori în ce cas e bine să se spună acest lucru domnilor Miniștrii politicieni, care pun în comisiunile de modificarea legilor, persoane și mai ignorante de cit dinșii.

De asemenea, cu multă dreptate d. Teodorescu observă că atunci cind legiuitorul nostru vrea să fie original, «adică să nu mai copieze pe cel francez», nu prea are noroc (7).

În resumat, studiile d-lui Teodorescu, cu oarecare mici reserve, sunt studii serioase, care probează muncă și cugetare din partea autorului (8).

* * *

«Minoritatea în fața legii penale» e un studiu mai întins asupra acestei importantissime materii, asupra căreia nici-o-dată nu se va scrie în destul, căci aci e vorba de criminalii viitorului aceia pe care îi lăsăm urmașilor noștri.

Autorul într'un prim capitol relevă creșterea criminalității în Europa întreagă, creștere care se observă și la criminalitatea minorilor. Trecind la țara noastră d. Teodorescu ne afirmă că, «după indicațiunile oficiale s'ar părea că la noi criminalitatea generală descrește» (9), dar în ceea ce privește criminalitatea minorilor, crede că ea crește considerabil (10).

În capitolul al doilea, al treilea și al patrulea autorul face un studiu de legislațiune comparată asupra minorității penale, ținind în același timp seama de discuțiunile congreselor și ale oamenilor de știință asupra acestei însemnate probleme penale. D-l Teodorescu se pronunță contra pedepselor de scurtă durată, și exprimă părerea de rău că Direcțiunea închisorilor nu știe ce au devenit pensionarii săi de la penitenciarul de minori Mislea, al cărui sistem 'l găsește defectuos.

În capitolul al 5-lea autorul examinează cauzele criminalității minorilor atit cele generale ca: or-

(3) Ce e drept că afacerea Iacobson a descreditat pentru mult timp în țara noastră expertizele medico-legale.

(4) Ibidem, p. 110. În realitate trebuie a distinge între delict și contravențiunii: art. 152 și 185 Proc. penală.

(5) Ibidem, p. 58.

(6) Ibidem, p. 49, nota.

(7) Ibidem, p. 107.

(8) Bucureștii 1904.

(9) Minoritatea în fața legii penale, Bucureștii 1904, p. 24.

(10) Ibidem, p. 34.

ganisarea tutelei, transformarea vieții moderne și pedepsele de scurtă durată, cit și cauzele speciale țării noastre: căsătoria pe baze imorale și concubinajul foarte răspândit, copiii delăsați moralmente, neîngrijirea educației fetelor etc.

Sub formă de incheiere d. Teodorescu propune separațiunea arestaților minori și, ca pedepsele mai mici de trei luni să se execute numai în celulă. Puterea părintească cind e rău exercitată, trebuie înlocuită cu autoritatea administrativă. Copiii vagabonzi care lipsesc de la cursurile școlii trebuiesc supraveghiați de aproape și arestați, fiind-că ast-fel se prepară tinerii criminali.

Acesta e în scurt subiectul monografiei a d-lui Iulian Teodorescu, pe care am citit-o cu un viu interes, de oare-ce tratează o cestiune de cea mai mare importanță socială, despre care, dacă nu ne înșelăm, nu s'a ocupat nimeni pînă acum, în țara noastră în mod special.

Fără îndoială că și acest studiu presintă oarecare imperfecțiuni de amănunt, dar în complexul său e una din cele mai frumoase monografii penale ce s'a scris în țara noastră.

Vorbeam de imperfecțiuni, iată cite-va dintr'insele.

D. Teodorescu nu numai că pune în cumpănă datele statistice prezentate de mine în «România sub raportul moral», cu acelea pe care le ar opune d. Dianu în Istoria închisorilor din România, dar chiar afirmă că «după indicațiunile oficiale, s'ar părea că la noi criminalitatea generală descrește».

Cine represintă datele oficiale? d. Dianu?

Dar ce indicațiune mai oficială poate exista de cit publicațiunile oficiale ale Ministerului de Justiție în interval de 30 de ani, de care m'am servit eu în «România sub raportul moral»? Pe cine să credem noi? Pe d. Dianu, care ca director general al închisorilor firește că e dispus să susțină că penitenciarele noastre produc cele mai bune rezultate, or statistica oficială făcută de persoane absolut desinteresate și lipsite de idee preconcepută.

Și apoi, ce opune d. Dianu? La statistica judiciară d-sa opune statistica penitenciară. Cu alte cuvinte, dacă ridiculii jurați ar achita pe toți asasinii, iar Tribunalele corecționale și de simplă poliție ar condamna pe toți pungașii și bătaușii la amendă, ar trebui să spunem că România merge admirabil sub raportul criminalității, fiind că pensioanele d. Dianu ar rămînea fără internii! Dar cine oare în Europa, s'a mai gîndit să judece criminalitatea unei țări după statistica penitenciară?

Prin urmare, găsesc că e o greșeală a introduce în discuțiune opinii absolut incompetente. Sau, dacă se ține seamă de opiniunea d-lui Dianu,

trebuie a menționa și pe aceea a d. Stelian Popescu, care de asemenea crede că criminalitatea în România nu s'a înmulțit, și care cel puțin nu face greșeală, de a discuta această cestiune basînduse pe statistica penitenciară⁽¹¹⁾.

Or în ce cas, lăsînd la o parte neplăcutele personalități la care m'a condus provocările d-lui Stelian Popescu, în Revista de drept și de sociologie pe 1902, sint cele mai recente și mai importante discuțiuni asupra criminalității țării noastre, pe care probabil că d. Teodorescu nu le-a cunoscut.

De altmintrelea, trebuie să mărturisesc, că ne pare curios că d. Teodorescu într'o notă din «Cestiune de drept penal» (pag. 58), vorbind de datele statistice din «România sub raportul moral» scrie: «Nu știm de ce mijloace de investigațiune se va fi servit d. conferențiar spre a ajunge la totalurile indicate», și mai curios încă afirmarea că după statistica oficială pe 17 ani, se pare că criminalitatea ar descrește în România! Noi am arătat foarte clar de unde am luat cifrele statistice; le am luat din statistica oficială a Ministerului de justiție, și ne mirăm că în acea statistică d. Teodorescu ar fi găsit alte date de cit noi.

Tot relativ la statistică, autorul ne spune că aceea a judecătorilor de pace nu e ținută în mod mai riguros de cit din 1894, *căci mai înainte suprefecții și ajutoarele lor erau însărcinați cu judecata afacerilor și nu putea să îngrijească în destul de cifrele statistice*⁽¹²⁾,

Cred că aici e un lapsus calami, o distracțiune a autorului, asupra căreia e inutil să insist mai mult.

În fine frasa «Opositul liberului arbitru, pentru legiuitorul clasic, nu e de cit demența, sau acele cite-va casuri admise de unele legi penale și numite scuze legale; un asemenea caz găsim în art. 253 cod. pen.»⁽¹³⁾, este inadmisibilă sub punctul de vedere al principiilor penale. Opositul liberului arbitru și pentru legiuitorul clasic, ca și pentru cel pozitivist, nu poate fi de cit determinismul, iar demența este opositul elementului intențional, animus delinquendi, împreună cu alte cauze de neculpabilitate ca: somnambulismul, beția în unele casuri, și lipsa de libertate. Cuvîntul *scuză legală* trebuie de asemeni înlăturat, fiind-că scuzele nu pot fi de cit legale.

Adăogăm, în fine, că art. 253 Cod. pen. de și prevede o scuză, dar aci fiind vorba de o scuză atenuantă, ea nu poate fi pusă alături cu nebunia, care e o cauză de neculpabilitate, și prin urmare,

(11) Revista de drept și sociologie, anul IV, N-le 6 și 7.

(12) Minoritate în fața legii penale p. 33.

(13) Ibidem p. 46 și 47 nota 1.

în nici un cas, nu poate fi un oposit al liberului arbitru.

Dar să las la o parte aceste amănunțimi de principii, care joacă un rol secundar cînd e vorba de discuțiunea problemelor importante de filosofie penală. Eū iaū opera în întregimea ei și în tendința autorului.

Sub acest punct de vedere nu pot de cit să o laud ca alegere de subiect, ca tratare și ca idei sănătoase.

Subiectul după cum am spus e din cele mai importante, fiind-că e vorba de prepararea siguranței sociale a viitorului țării noastre. Copilul este mai tot-de'auna o pastă moale, și de aceea e mai ușor a evita criminalitatea îngrijindu-ne de apucăturile rele ale minorilor, de cit a tămădui de criminalitate pe aceia care s'au obișnuit să comită crime.

Ca tratare și ca idei de asemeni, autorul are un stil plăcut, posedă cunoștințe, și dă dovezi de o judecată sănătoasă.

Mi place mai ales, și nu pot să resist ispitei de a releva ironia cu care autorul biciuește reaua înțelegere a misiunii sale de Administrația penitenciarelor noastre.

Dinsul ne arăta că un jeț expus în 1900 la Expozițiunea din Paris a fost cumpărat ca obiect de artă, că Administrația penitenciarelor noastre a ajuns să producă sfecle furagere de 10 chilo-grame una, dar, zice d. Teodorescu, «tocmai acest fapt, dovedește cit de mult ne încintă aparențele, și cit de puțin ne atrag părțile practice ale unei cestiuni». Și apoi vorbind de un raport al Direct. penitenciarelor adăogă: «însă ceea ce nu spune și ce n'ar trebui să uite raportul, este marea cestiune, ce au devenit cei eșii din penitenciar? S'au plasat ei? Au reușit să fie utili, sau toată osteneala celor din capul administrației penitenciare a fost zadarnică»⁽¹⁴⁾.

Iată ce va să zică a cugeta bine și sănătos; iată idei care valorează mai mult de cit volume întregi de frase goale. . . . . cu condițiune însă ca cei de sus să aibă cap, urechi și dor de țară.

În general, ideile autorului sînt idei sănătoase și practice. Orî cit ar fi de pasionat detractor al școalei lombrosiene, ca un bun elev al școalei franceze, însă indirect să vede că a suferit influența bune-făcătoare a pozitivismului penal, fiind-că departe de a face metafisică penală, dinsul se preocupă de marele cestiuni pe care le-a pus la ordinea zilei tot mult atacatul și ridiculul, după d. Teodorescu⁽¹⁵⁾, Cesar Lombroso. Cînd timpul și poate ocupațiunile vieței, 'l vor pune în stare să facă cunoștință mai de aproape cu doctrinele

lombrosiane, va vedea de sigur că nu haz, cum se exprimă d-sa, ci profundă venerațiune merită, or-care ar fi greșelile sale, marele renovator al științei penale, ilustrul Cesar Lombroso. Pină atunci urez d-lui Teodorescu muncă și succes pe terenul științelor penale pe care acum d-sa face primii pași, într'un mod atit de strălucit.

I. Tanovlceanu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 15 Octombrie 1903

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Florea Niculescu cu Mihail G. Corădescu și Elisa Al. Bărbuneanu

Autentificare. — Consuli de clasa II-a. — Dacă pot legaliza semnăturile din actele ce li se prezintă. — Procuri. — Validitate. — (Art. 120 din regulamentul consular și legea organizării Ministeriului de externe).

Urmărire imobiliară. — Afipțe și publicațiuni. — Locul unde trebuiesc lipite. — Un singur proces-verbal pentru lipirea afipțelor la ușa primăriei și la imobil. — Dacă există vre-o nulitate pentru aceasta (Art. 507 Pr. civilă).

1. Atit din dispozițiile art. 120 din regulamentul consular, cit și din legea organizării Ministerului de externe, rezultă că consuli de gradul al doilea au dreptul a legaliza semnăturile din actele ce li se prezintă, observînd modurile și formele prescrise de legea autentificării actelor.

Ast-fel, procurele legalizate de asemenea consuli, cu paza formelor cerute de legea autentificării actelor, sînt valabile.

2. În materie de urmărire imobiliară, asemănat art. 507 din Procedura civilă, afipțele trebuiesc lipite și la imobilul ce se urmărește și la ușa primăriei comunei unde imobilul ce se vinde se găsește situat, și cerințele acestui articol sînt bine îndeplinite cînd aceste afipțe s'au lipit la locurile arătate, chiar dacă pentru aceste două operațiuni s'a încheiat numai un singur proces-verbal.

Decisiunea 423/903. — Respins recursul făcut de Florea Niculescu contra ordonanței de adjudecare a Trib. Gorj cu No. 3003/902, în procesul cu Mihail G. Cordescu și Elisa Al. Bărbuneanu.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l avocat P. P. Poni în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Dobruneanu și Frumușeanu în combateri; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în cauză fiind minori;

Deliberînd,

Asupra motivului I de casare:

• Violarea art. 38 și următorii din legea pentru organizarea Ministeriului afacerilor streine și rea aplicare art. 120 din regulamentul consular.

• Procura în virtutea căreia d-l Dobruneanu reprezintă pe creditor emauînd de la Consulul din Lipsca, consul de gradul II-lea, nu era valabilă de cit în condițiunile și formele cerute de art. 120

(14) Ibidem, p. 105 și 106.

(15) Teodorescu. Cestiune de drept penal, p. 75.

din regulamentul consular, deci toate actele de urmărire făcute de D-sa, în temeiul acelei procuri, erau nule și fără efect.

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului;

Considerând că atât din dispozițiunile art. 120 din regulamentul consular, cât și din legea organizării Ministerului de externe, rezultă că consuli de gradul al II-lea au dreptul a legaliza semnăturile din actele ce li se prezintă, observând modurile și formele prescrise de legea autentificării actelor;

Considerând că, în specie, semnătura din procură fiind legalizată de vice-consulul din Lipsca și atestată de Ministerul de externe, iar legalizarea fiind făcută conform cu cerințele art. 25 din legea autentificării actelor, procura dată de creditor avocatului Dobruneanu este valabilă, și prin urmare, pe temeiul ei, procuratorul creditorului a putut cere vânzarea silită a imobilului recurentului;

Că de aceea motivul este neîntemeiat;

Asupra mijlocului al II-lea:

• Exces de putere, violarea art. 94, 136, 496 și 500 Pr. civ.

• Ratificarea unor acte ce nu puteau fi făcute de cît în temeiul unor procuri și în anumite termene fatale, nu poate da ființă urmăririi ce nu putea fi exercitată în potriva mea de cît sașii de creditor personal, sașii de un înputernicit în regulă.

Considerând că întru cît procura s'a constatat valabilă, rămîne fără interes dacă ratificarea făcută de însăși creditor în instanță a actelor mandatarului său era sașii nu în termen, de oare-ce, de alt-fel, nici că exista un termen precursiv în această privință;

Că din acest punct de vedere și acest mijloc are a fi respins.

Asupra mijlocului al III-lea:

• Violarea art. 507 Pr. civ. al. 2, prevăzut sub pedeapsă de nulitate de art. 512 Pr. civ.

• Violeză mai sus menționatele texte de lege atunci cînd trib. procedă la vânzarea unui imobil fără ca un afiș să fie lipit și pe bunul ce are a se vinde.

Considerând că se constată că un afiș s'a afișat la ușa primăriei comunei unde imobilul ce se vinde se găsește situat, iar un alt afiș s'a lipit la imobilul urmărit, pe o magasi;

Considerând că ast-fel fiind, rămîne bine stabilit că cerințele art. 507 Procedura civilă au fost îndeplinite, iar faptul că constatarea acestor operațiuni s'a făcut printr'un singur proces-verbal, nu e un motiv de nulitate;

Că prin urmare motivul este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 5 Iunie 1904

Președenția D-lui SC. POPESCU, Prim-Președinte

Proces-verbal No. 2109

Consuli.—Consulii de carieră, de categoria I.—Agenții consulari de categoria II.—Atribuțiunile lor.—Procură.—Procură făcută în străinătate de notar. — Legalizarea semnăturii notarului de către un agent consular de categoria II.—Procură valabilă.

De și prin legea pentru reorganizarea Ministerului afacerilor străine din 13 Februarie 1904 oficiile consulare sunt împărțite în două categorii: 1) În oficii consulare de carieră, și 2) În oficii consulare onorifice, arătîndu-se localitățile unde sunt instituite consulatele de categoria I și determinîndu-se cari sunt anume atribuțiunile lor, de unde se deduce că numai aceștia pot în-

deplini, pe lîngă atribuțiunile lor politice și administrative, și pe acelea de notari, nu e însă mai puțin adevărat că și agenții consulari de categoria II au dreptul, după art. 25 din sus citata lege, să îndeplinească atribuțiunile administrative și comerciale.

Ast-fel, o procură venită din străinătate și făcută de un notar, a cărui semnătură a fost legalizată de agentul consular de categoria II din localitate, este valabilă, întru cît legalizarea semnăturii intră în atribuțiunile sale administrative.

S'a ascultat d-l avocat N. G. Saita, în desvoltarea motivelor de apel și d-l avocat C. Dumitriu, în combateri;

Curtea,

Asupra apelului făcut de d-l N. G. Saita, ca procurator al firmei comerciale Düsseldorf Röhner und Eisen Walzwerke în contra sentinței comerciale cu No. 14 din 1904 a tribunalului Ilfov, secția II;

Avînd în vedere că tribunalul prin această sentință a respins, ca ne avînd calitate, acțiunea intentată de d-l N. Saita în numele firmei comerciale sus citată, pe motiv că procura, în virtutea căreia a intentat această acțiune, e legalizată de un consul de categoria II-a, care, funcționînd într-o calitate alta de cît cea arătată la art. 18 din lege, nu avea competența de a îndeplini și funcțiunea de Notar, și că prin urmare acea procură e nulă;

Avînd în vedere că de și prin legea pentru reorganizarea Ministerului Afacerilor străine din 13 Februarie 1894, oficiile consulare sunt împărțite în două categorii: 1) în oficii consulare de carieră, și 2) în oficii consulare onorifice, arătîndu-se localitățile unde sunt instituite consulatele de categoria I-a și determinîndu-se care sunt anume atribuțiunile lor, de unde se deduce că numai aceștia pot îndeplini pe lîngă atribuțiunile lor politice și administrative, și pe acelea de Notari, nu e însă mai puțin adevărat că și agenții consulari de categoria II au dreptul după art. 25 din sus citata lege, să îndeplinească atribuțiunile administrative și comerciale;

Avînd în vedere că ast-fel procura dată d-lui N. Saita de firma reclamantă ne fiind legalizată de consul, ci de Notarul din Düsseldorf; că numai semnătura acestuia fiind certificată de consulul Român din Colonia, după cum și semnătura consulatului Român este de asemenea certificată de Ministerul nostru al Afacerilor streine, acest consul care are dreptul după legea de reorganizarea a Ministerului Afacerilor streine sus citată să îndeplinească atribuțiunile administrative și comerciale poate să facă o asemenea certificare semnăturii pusă de Notarul din localitate pe procura de mai sus, intrînd aceasta în atribuțiunile sale administrative;

Că, dar, această procură fiind valabilă, acțiunea a fost rău respinsă ca ne avînd calitate, și în atare caz apelul cată a se admite;

Pentru aceste motive, admite apelul și evoacă fondul, etc.

(ss) Sc. Popescu, C. G. Dimboviceanu, V. Pretorian.

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întîrziere cu plata abonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mîna incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mactă, prevăzută cu ștampila *Curierului Judiciar*.

JUDECĂTORIA OCOLULUI TIRGU-JIŪ (Gorj)

Audiența de la 25 Mai 1904

Primăria comunei Romanestî cu Preotul Crăciun Smintinescu, Gr. și Dumitru B. Bogdan

Cartea de judecată No. 540

Legea drumurilor.—Drumuri comunale.—Dacă face parte din domeniul public al comunei prin care trece.—Tăierea și ararea drumului de către proprietarii lăturalnici.—Turburare de posesie.—Dacă, în cas de proces între primărie și acești proprietari vecini al drumului, aceștia se pot întemeia pe o încheere a prefecturii care ar fi decis să li se lase lor terenul aceluși drum —(Art. 1, 5, 6, 9 și 10 din legea drumurilor de la 1868; art. 476 Codul civil).

Posesiune.—Acțiune posesorie.—Titluri scrise.—Dacă trebuie produse în acțiunile posesorii.—In ce pot servi aceste titluri.—(Art. 1847 și 1864 Cod civil).

1. *Terenul ocupat de un drum comunal, drum existent la punerea în aplicare a legii drumurilor din 1868 face parte din domeniul public al comunei pe teritoriul căreia trece.*

2. *Faptul de a tăia prin șanțuri și a ara un drum public constituie o turburare de posesiune.*

3. *Cînd între primăria unei comune există proces cu vecinii unui drum comunal vechiu, șoseluit, pentru că aceștia ar fi tăiat și arat drumul, proprietarii vecini al drumului nu pot să se întemeieze, pentru a stăpîni acel drum, pe o încheere a prefecturii prin care s'ar fi decis ca terenul ocupat de acel drum să se delase proprietarilor lăturași, și aceasta decizie a prefecturii nu poate aduce nici o decădere de drepturi pentru primăria comunei pe teritoriul căreia cade acest drum.*

4. *De și este adevărat că în acțiune posesorie partea nu este obligată a produce vre-un titlu scris ci este suficient a dovedi posesiunea exercitată în condițiile cerute de lege, totuși nu este mai puțin adevărat că legea arată anume condițiunile ce trebuie să îndeplinească o posesiune pentru ca cine-va să poată triumfa într'o acțiune posesorie, și anume ca posesiunea să fie neîntreruptă, publică și sub nume de proprietar, și nici un text de lege nu exclude titlurile scrise dintre probele de administrat într'o acțiune posesorie, și cînd părțile produc și ast-fel de titluri în judecarea unei acțiuni posesorii, acestea sunt de natură a înlesni judecata în aprecierea condițiilor în care s'a exercitat posesiunea și a o îndruma să dea afacerii soluțiunea cea mai justă.*

Judecata,

Avînd în vedere specia acțiunii de față, susținerile părților de la precedentele înfățișeri, constatările, de visu, consemnate în procesul-verbal de cercetare locală, depozițiunile martorilor, actele depuse de părți și atașate la dosar, concluziunile scrise depuse de părți și cele alte lucrări allate în dosarul cauzei;

Considerînd că din toate acestea rezultă în fapt următoarele:

Preotul Crăciun Smintinescu din comuna Romanestî printr'o petițiune adresată Prefecturii Gorjiu se plînge că din cauza drumului șoseluit ce există printre proprietatea sa și a def. Bada Bogdan, proprietatea sa este atacată de vitele locuitorilor, cauzîndu-i pagube la produse și a cerut închiderea acestui drum ca fiind deschis contra legii, și asupra acestei cereri Prefectura de Gorjiu prin deciziunea No. 6014/903 dispune anularea încheerii cu No. 20/88 a Consiliului comunal al comunei Romanestî în baza căria să șoseluisse vechiul drum natural, iar terenul ocupat de sosea să se dea proprietarilor limitrofi. Prin luna Octombrie 1903 Preotul Cr. Smintinescu secondat de administrație, aducînd la îndeplinire această decizie, desființează podișca care lega soseaua în litigiu cu soseaua Națională T.-Jiu—Filiași, taie prin mai multe șanțuri

drumul în litigiu pe o întindere cit proprietatea sa, ce se învecinează cu cea sosea și face ast-fel imposibilă ori-ce circulație pe dînsa, cercînd să ia în posesiune terenul ocupat de această sosea. La rîndul său Primăria Romanestî intențtează Preotului Crăciun Smintinescu Gr. Bogdan și Dumitru B. Bogdan, proprietarii limitrofi cu această sosea, acțiunea posesorie de față, cerînd ca să fie obligați să lase în liniștită posesiune comunei Romanestî, terenul ocupat de drumul șoseluit pe o întindere cit ține proprietatea Preotului și desființat în parte de preot producînd Primăria în susținerile drepturilor sale: a) Copie după încheerea No. 20/88 a Consiliului comunal Romanestî prin care s'a votat șoseluirea acestui drum; b) Copie după procesul-verbal al inginerului județului pentru executarea pe teren a acelei încheeri; c) Copie după decizia No. 2170/89 a Comitetului permanent Gorjiu prin care s'a respins contestația făcută de Preotul Smintinescu la șoseluirea aceluși drum și din care reese că a fost aprobată cea sosea și d) mai multe copii după tabelele prin care s'a distribuit zilele de prestație pentru lucrarea acestui drum, susținînd Primăria că drumul în litigiu fiind un drum public face parte din domeniul public al comunei Romanestî și că prin fapta Preotului a fost turburată în posesiunea lui;

Considerînd că pentru rezolvarea acestui proces trebuie să cercetăm mai întii: I) dacă drumul în chestiune a fost un drum public în sensul legii drumurilor; II) dacă turburarea posesiunii acestui drum și dacă oprirea circulațiunei acestui drum se datorește direct sau indirect preotului Ch. Smintinescu, sau dacă este o măsură administrativă luată de prefectură în interesul general și pentru vre-o cauză de utilitate publică; III) dacă de la întreruperea de fapt a circulațiunei publice pe acest drum și pînă la intentarea acțiunei de față n'a trecut mai mult de un an, dacă cu alte cuvinte primăria Romanestî mai este în termen de a exercita acțiunea posesorie, și în fine IV) dacă față cu deciziunea No. 6014/903 a prefecturii Gorjiu, această acțiune posesorie mai este admisibilă în drept.

1. *Asupra primei chestiuni:*

Considerînd că din recunoașterea făcută de pîrți în instanță și consemnată în interogatoriu ce li s'a luat în ziua de 23 Februarie 1904 atașată la dosarul procesului, rezultă clar că terenul în prigonire în întinderea și cu limitele arătate în petiția de reclamațiune a fost destinat pînă în Octombrie 1903 a servi ca drum public, că din aceleași recunoașteri rezultă învedereat că acest teren în prigonire a servit de drum pe care au circulat oameni din vechime de peste una sută de ani;

Considerînd că aceste recunoașteri făcute de părți sunt coroborate cu arătările martorilor audiați la fața locului cu ocaziunea cercetării locale, cari toți arată că acest teren a servit ca drum de circulație din cele mai vechi timpuri și că de vre o 15 ani a fost șoseluit;

Considerînd că din observările de visu făcute la fața locului s'a constatat că terenul în prigonire începe din șoseaua Națională T.-Jiu-Filiași pe o întindere cit ține proprietatea pîrților, că acest teren este șosea impetrită și mărginită de o latură și de alta cu șanțuri cari despart de o parte de proprietatea pîrților Bogdan iar pe de alta de proprietatea pîrtilui Pr. Cr. Smintinescu, că de acolo de unde încețtează litigiul se continuă tot drumul pînă în șoseaua Botorogilor pe proprietatea locuitorilor și care taie aceste proprietăți, avînd pe el cite-va poduri de lemn și șanțuri de o parte și de alta;

Considerînd că atit recunoașterile pîrților cit și depozițiunile martorilor și constatările devisu făcute în cauză se găsesc în perfectă concordanță cu cele coprinse în încheerea No. 20/88 a Consiliului comunal, cu cele coprinse în procesul-verbal cu data de 13 Aprilie 1889 dresat de delegatul inginerului județului, pentru șoseluirea acestui drum și cu cele coprinse în încheerea No. 2170/89 a Comitetului permanent Gorjiu;

Considerînd că șoseluirea acestui drum s'a făcut cu zile de prestație după cum se constată din numeroasele liste depuse

la dosar de reclamantă și în care se specifică modul întrebuirii zilelor comunale de pe atunci;

Considerind că din toate acestea rezultă invederat că terenul în prigonire existind ca drum din cele mai vechi timpuri de peste 100 ani, după chiar recunoașterea pirișilor, și după arătările martorilor, exista tot ast-fel și înainte de anul 1863, data punerii în aplicare a legii drumurilor;

Considerind că după această lege care prin art. 1 împarte în patru categorii toate drumurile sau căile după întregul teritor al țării, atit cele existente, la punerea ei în aplicare cit și cele ce se vor deschide în viitor, terenul în chestiune fiind o porțiune dintr'un drum care se mărginește pe teritoriul comunei Romanesti, este o porțiune dintr'un drum comun al în sensul art. 1 litera D din legea drumurilor combinat cu art. 5 din aceeași lege;

Considerind că legea drumurilor, prin al său art. 6 declarind de domeniu public toate căile arătate la art. 1 din lege, este invederat că și terenul în prigonire face parte din domeniul public;

Considerind că domeniul public poate fi al statului, al județului sau al comunei și că în speța noastră din combinațiunea art. 1, 5, 6, 9 și 10 din legea drumurilor cu art. 476 C. civil, rezultă că terenul în litigiu face parte din domeniul public comun, din domeniul public al comunei Romanesti (vezi în acest sens C. Nacu, dreptul civil român, vol. I, pag. 736 și urmatoarele);

2. *Asupra chestiunii dacă turburarea posesiunii pricinuită acestui teren șoseluit prin împedizarea circulațiunii exercitată pe el se datorește direct sau indirect Preot. Cr. Smintinescu;*

Considerind că din constatările făcute de visu la fața locului, din arătările martorilor și din chiar recunoașterea piritului Preot se constată că piritul Preot, prin arătura cu plugul a arat parte din acest teren punind porumb, și anume a arat porțiunea de teren care pînă aci servea ca șanț al șoselei, și a făcut mai multe șanțuri pe această șosea pretinzind că terenul în litigiu ar fi al său; că toate aceste fapte exercitate personal de piritul Preot constituie o adevărată turburare de posesie datorită direct piritului Preot;

Considerind că de și s'ar părea la prima vedere că oprirea circulațiunii publice pe acest drum ar fi o măsură administrativă luată de Prefectura Gorj prin decisiunea No. 6014/903, totuși din citirea acestei decisiuni se vede că această măsură administrativă a fost luată de prefectură numai după cererea și interesul Preotului cari și-a înțeles în mod greșit interesele și drepturile sale adresindu-se prefecturei cu acea cerere; așa că și din acest punct de vedere, turburarea posesiunii terenului în litigiu se datorește în mod indirect Preot. Cr. Smintinescu;

3. *Asupra chestiunii de a se ști dacă Primăria comunei Romanesti mai este în termen de a exercita acțiunea posesorie;*

Considerind că turburarea de fapt a posesiunii acestui teren șoseluit prin împedizarea circulațiunii pe el s'a efectuat în luna Octombrie 1903 după cum rezultă atit din depozițiunile martorilor cit și din procesul-verbal dresat de revisorul comun al plășei Vulcan, iar decisiunea prefecturală e dată la 28 Iulie 1903 și văzind că acțiunea posesorie de față e dată acestei judecătorei la 16 Februarie 1904, din comparațiunea acestor date rezultă invederat că nici de la data decisiunii prefectoriale nici de la turburarea de fapt, n'a trecut un an pînă la intentarea acțiunii și prin urmare această acțiune se găsește intentată în termenul prevăzut de art. 60 al. I din legea judecătoriilor de pace;

Considerind că din cele espuse pînă aci acțiunea posesorie intentată de Primăria Romanesti contra Pr. Cr. Smintinescu, Gr. Bogdan și D. Bogdan, fiind dovedită în ceea ce privește pe piritul Preot conform art. 60 legea judec. de pace, ea este fondată conform art. 1169 și 1170 C. civil și urmează a se admite ca atare;

4. *Asupra chestiunii de a se ști dacă față cu decisiunea prefecturală No. 6014,903 acțiunea posesorie de față mai este admisibilă în drept;*

Considerind că pentru rezolvarea acestei acțiuni trebuie să examinăm: 1) între cine se urmează procesul de față; 2) dacă decisiunea prefecturală No. 6014 poate să folosească sau să vatame vre una din părțile litigante în ceea ce privește posesiunea terenului în litigiu, cu alte cuvinte dacă ea poate fi invocată de vre una din părți ca autoritatea lucrului judecat în rezolvarea acestui proces, și în fine dacă prin acest proces se tinde sau nu la reformarea sau confirmarea decisiunii prefectoriale în chestiune;

Considerind că acest proces se urmează între Primăria Romanesti de o parte și cei-alți piriși de altă parte pentru posesiunea unui teren șoseluit care face parte dintr'o întreagă șosea, că în acest proces nu figurează sub nici o formă prefectura jud. Gorj invederat ca dacă reclamațiunea Primării s'ar fi făcut contra prefecturei cerind să se discute pe această cale legalitatea decisiunii No. 6014 și menținerea șoselei ca șosea, invederat că această judecatorie n'ar fi fost competente să judece acest diferend administrativ dintre două autorități administrative, el urmind să se reguleze pe cale administrativă conform cu legile azi în vigoare;

Considerind că așa cum este intentat procesul și așa după cum s'au apărut interesele comunei în instanța, Primăria comunei Romanesti nici nu cere reformarea decisiunii prefectoriale No. 6014, nici nu cere anularea ei, nici nu discută legalitatea ei, ci luind-o așa cum este dată, susține că pirișii nu se pot spijini pe depozițiunile ei spre a invoca în favorul lor vre un drept de posesiune asupra terenului în litigiu, această decisiune fiind un act de pură administrațiune;

Considerind că decisiunea prefecturală No. 6014 invocată de piriși anulind încheerea cu No. 20,88 a Consiliului comunal Romanesti n'a făcut și nu putea face de cit să repună lucrurile în starea de fapt în care se afla la 1888, data încheerii anulate, ori după cum se constată din toate lucrările aflate în dosar și din chiar cuprinsul încheerii anulate prin decisiunea prefecturală terenul azi în litigiu înainte de anul 1888, data șoseluirei lui, a fost tot drum vechi, prin urmare și la 1888 făcea parte din domeniul public al comunei Romanesti, și decisiunea prefecturală No. 6014 anulind încheerea No. 20,88 a Consiliului comunal Romanesti, n'a făcut de cit să anuleze șoseluirea lui și să-l lase de drept în starea care se găsea mai înainte adecă drum ne șoseluit, care și în această stare tot al comunei Romanesti este, conform art. 6 din legea drumurilor;

Considerind că ast-fel fiind, decisiunea prefecturală fiind un act de pură administrație menită să rezolve raporturile dintre comună și județ relativ la întreținerea acestei șosele— invederat că pirișii nu-și pot spijini pe ea nici un fel de drept de a poseda terenul în litigiu.— Pentru că de și în art. 2 al acestei decisiuni se zice că terenul ocupat de această șosea să se delase proprietarilor lăturași, dar această dispoziție s'ar putea aplica numai în cazul cînd ar fi vorba azi de șoseluirea acestui drum, cînd cu ocaziunea șoseluirei lui s'ar abandona cursul vechiului drum și s'ar croi un traseu nou, în cazul acesta ar fi vorba de a se delasa vecinilor terenul ocupat de vechiul drum, așa după cum se prevede în art. 11 din legea drumurilor, dar în speța de față ne fiind vorba de șoseluirea din nou a vre unui drum ci fiind în discuție numai chestiunea de stăpînire a unui teren ocupat de un drum șoseluit a cărui șoseluire se anulează după 15 ani și asupra căruia se ridică pretențiunile din mai multe părți, invederat că chestiunea acestei posesiuni este de competența instanțelor judecătorești și ast-fel fiind decisiunea prefecturală No. 6014 nu poate fi invocată ca avînd autoritatea lucrului judecat în această afacere;

Considerind că față de cele spuse mai sus decisiunea prefecturală, în vigoare, nu poate aduce nici o decădere de drepturi pentru Primăria comunei Romanesti de a exercita contra terților persoane acțiunile la cari i-ar da dreptul legile țării; a admite contrariul ar fi să se refuze Primăriei Romanesti judecarea acestei afaceri ceea ce ar echivala cu o denegare de dreptate;

Considerind că obiecțiunea făcută de piritul Preot Cr. Smintinescu prin avocatul său d-l Numa D. Frumușanu cum că acțiunea posesorie n'ar fi admisibilă în speța de față din punctul

de vedere că în judecata ei părțile s'ar întemeia pe acte și pe titluri, cari s'ar putea examina și discuta numai pe cale de acțiune petitorie este ne fondată, de oare ce de și este adevărat că în acțiune posesorie partea nu este obligată a produce nici un titlu scris ci este suficient a dovedi posesiunea exercitată în condițiile cerute de lege totuși nu este mai puțin adevărat că legea arată anume condițiuni ce trebuie să îndeplinească o posesiune pentru ca cine-va să poată triumfa în o acțiune posesorie și anume art 1864 și 1847 din Codul civil, cer ca posesiunea să fie ne întreruptă, publică și sub nume de proprietar și nici un text de lege nu exclude titlurile scrise dintre probele de administrat în o acțiune provisorie și cind părțile produc și ast fel de titluri în judecarea unei acțiuni posesorii acestea sunt de natură a înlesni judecata în aprecierea condițiilor în cari s'a exercitat posesiunea și a îndruma să dea afacerii soluțiunea cea mai justă;

Considerind că comunele posedă lucrurile afectate usului tutulor prin actele de folosință individuală practicate de particulari, cind aceste acte sunt conforme destinațiunei publice a lucrurilor ast-fel posedate;

Considerind că și cea altă obiecțiune făcută de piritul preot prin avocatul d-l Iosef Minof cum că acțiunea posesorie ar fi inadmisibilă în speța de față pe motivul că prin decisiunea prefectorială No. 6014 s'ar fi anulat titlurile în baza cărora Primăria comunei Romanești pretinde a avea posesiunea acestui teren este de asemenea ne fondată, de oare-ce menționata decisiune fiind un act administrativ nu putea fi invocată de Preotul pirit în susținerea drepturilor sale după cum s'a expus mai sus, dar în afară de aceasta nu se poate sustine că decisiunea prefectorială ar fi anulat titlurile în baza cărora comuna posedă terenul în litigiu pentru că adevăratul titlu ce ar putea invoca comuna este legea drumurilor care prin art. 6 a declarat de domenii publice toate drumurile existente la punerea ei în aplicare;

Considerind deci că pentru rezolvarea acestei afaceri decisiunea prefectorială No 6014 rămânind ne stinsă în ceea ce privește raporturile dintre județ și comună, judecata nici că se gîndesc a discuta legalitatea sau ne legalitatea ei din acest punct de vedere, dar că fiind un act de pură administrație nu se poate susține că ea trebuie să fie călăuză judecăței în rezolvarea acestei acțiuni posesorii;

Considerind că alegațiunea piritului Preot consemnată în concluziunile subscrise că încheerea cu No. 20,88 a Consiliului comunal Romanești ar fi anulată prin încheerea No. 3152/1892 a Comitetului permanent, este eronată de oare-ce prin acea încheere se respinge de la aprobare încheerea No. 8/92 a Consiliului comunal Romanești și din examinarea acestei încheeri No 8/92 rezultă că ea nu este relativă la terenul în litigiu; mai mult rezultă că la 1892 data acestei încheeri terenul în litigiu era deja șoseluit după cum reese din partea finală a acestei încheeri, că în afară de aceasta, motivul pentru care Comitetul permanent respinge de la aprobare încheerea No. 8/92 este că comuna Romanești nu poate înainta lucrări de șosele în teritorul orașului, or, terenul în litigiu este în comuna Romanești nu în oraș, deci încheerea No. 8/92 nu este relativă la terenul în litigiu;

Considerind că în ce privește pe piriții Gr. Bogdan și D Bogdan din interogatoriu ce li s'a luat în ședința de la 23 Februarie 1904 se constată că piriții aceștia nu au turburat întru nimic posesiunea reclamantei la locul în prigonire;

Că așa fiind numiții urmează a fi apărați de pretențiunea reclamantei;

Considerind că fiind stabilit că terenul în prigonire face parte din domeniul public al comunei Romanești, pe baza dovezilor administrate în proces, judecata gasescă că cererea reclamantei în ce privește pe piritul Pr. Cr. Smintinescu este fondată și ca atare urmează a se admite conform art. 1169 și 1170 C. civil;

Pentru aceste motive, în virtutea legii, admite acțiunea etc.

Judecător (s) Al. Caribolu.

grefier (s) Ionescu Cicu

INFORMAȚII

Joī, 18 curent, s'a judecat de Curtea de casație, în Secțiuni-uite, recursul făcut de Sița Leontopolu și soțul său Belisarie Leontopolu.

Cu această ocașie, Curtea de casație a stabilit jurisprudența că donațiunea unui imobil rural, făcută unui străin, este valabilă în sensul că donatarul străin ace, în acest cas, dreptul la valoarea aceluī imobil.

Cu aceasta, Curtea de casație, a complectat jurisprudența sa în ceea ce privește interpretarea articolului 7, paragraful 5 din Constituție, stabilind jurisprudența că atit în succesiunile ab intestat, în legate și în donațiuni, străinul are drept la valoarea imobilului rural moștenit, legat sau donat.

Indată ce decisiunea va fi gata, o vom publica.

—x—

Partea a II-a din vol. al VIII-lea a Comentariilor Directorului nostru, care trebuia să apară dîlele acestea, fără tabla analitică, mai are vre-o dece dîle zăbavă, din cauză că autorul luânduși de seamă, a pus sub presă și această tablă indispensabilă pentru consultarea volumului.

Prin urmare, întregul volum, cu tabla lui analitică, care se tipărește actualmente și care va cuprinde peste patru coli, va apare la începutul lunii Decembre; iar această parte a volumului, cuprinzînd comentariile titlului Vîndărei, la care va fi încorporată și tabla întregului volum, osebit de tabla obișnuită și aceea pe articole, va costa opt lei în loc de șapte, cât se anunțase mai întai când volumul trebuia să apară fără tablă.

Se știe că tabla analitică mai ales complectă și bine întocmită, a unui volum de aproape șase-deci coli reprezintă o muncă considerabilă. Totul fiind însă gata, și doi jetaři lucrînd în permanență la această tablă, volumul va fi distribuit cel mai fîrduș la începutul lunii viitoare.

Cerem iertare de această mică întîrziere, care vine în favoarea cititorilor; de oare-ce mulți din ei au legat volumele anterioare fără tablă care a eșit mai în urmă. Acest inconvenient nu va mai exista pentru volumul de față, nici pentru acele viitoare ce vor mai eși.

Comandele pentru acest volum, precum și pentru cele-l'alte anterioare, se pot face direct la ziarul *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui *Codreanu*, care le va expedui, contra valoare, sau ramburs, și care se însărcinează a procura or-ce cărți de drept, române sau străine.

—x—

A apărut:

ANCHETA ÎN FUTURUM, (procedura conservării probelor), studiu asupra al. 4 și 5 din art. 66 al noului Cod de procedură civilă, de d-l *G. G. Mironescu*, cu următoarea tablă de materii:

În ce consistă ancheta în *futurum*. Scopul și utilitatea ei.—Origina acestei instituțiuni. Legiuirile streine cari o consfințesc. De unde s'a inspirat legiuitorul nostru.—Sfera de aplicabilitate a anchetei în *futurum*.—Condițiile de admisibilitate a cererii de anchetă în *futurum*.—Autoritatea competentă de a ordona o anchetă în *futurum*.—Dacă pot fi reformate și anume pe ce cale încheierile privitoare la anchete în *futurum*.—Caracterul actului judecătoresc prin care se decide asupra unei cereri de anchetă în *futurum*.—Efectele anchetelor în *futurum*.